

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 maja 2015 roku Sąd Rejonowy w Kaliszu w sprawie z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C. przeciwko G. Ł. o zapłatę utrzymał w mocy w całości nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 29 września 2014 roku, sygn. akt V GNc 4604/14 (wyrok k. 99).

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w całości.

Skarżący zarzucił wyrokowi:

1. naruszenie przepisów postępowania, t. j. art. 233 § 1 w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez ocenę zeznań powoda jako wiarygodnych w całości, odmowę uznania zeznań świadka P. G. (1) i pozwanego za wiarygodne, brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i pominięcie zeznań świadka W. G. oraz uznanie, że dwa wydruki danych z systemu (...) pojazdu o nr rej. (...) udowadniają wykonanie umowy zlecenia z dnia 30 grudnia 2012 roku, które miało wpływ na wyniki sprawy doprowadzając do błędnego ustalenia stanu faktycznego, t. j. tego, że powód wykonał na rzecz pozwanego siedem transportów pojazdów, podczas gdy powód jechał do N. jedynie dwa razy i to we własnym interesie, a nie w wykonaniu łączącej strony umowy zlecenia z dnia 30 grudnia 2012 roku,

2. naruszenie przepisów prawa materialnego art. 353 § 1 w zw. z art. 750 i 735 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i uznanie tego, że powód może skutecznie domagać się od pozwanego zapłaty za 7 transportów, które nie zostały wykonane.

Na tej podstawie skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i obciążenie powoda kosztami procesu za obie instancje. Na wypadek nieuwzględnienia tych wniosków ewentualnie skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania (apelacja k. 120-122).

Strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym (protokół rozprawy apelacyjnej k. 167).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja jako bezzasadna podlega oddaleniu.

Przed przystąpieniem do analizy treści środka zaskarżenia, należy zaznaczyć, że Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i jako trafnie i prawidłowo ocenione oraz logicznie wywiezione ze zgromadzonego materiału dowodowego, przyjmuje za własne.

Za bezzasadne uznać należało zarzuty apelacyjne naruszenia przepisów postępowania, t. j. art. 233 § 1 w zw. z art. 227 k.p.c., które sprowadzały się do kwestionowania prawidłowości oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd I instancji.

Należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, wyrażając ocenę, która nie pozostaje w sprzeczności z zasadami logiki rozumowania czy doświadczenia życiowego i nie wykazuje błędów natury faktycznej. Ocena ta odpowiada wymogom określonym w art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie z którymi sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie „wszechstronnego rozważenia zebranego materiału”, a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (por. m.in. post. SN z dn. 11 lipca 2002 r., sygn. akt IV CKN 1218/00, post. SN z dn. 18 lipca 2002 r., sygn. akt IV CKN 1256/00). Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza

zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 k.p.c., choćby dowiedzione zostało, że z tego samego materiału dałoby się wysnuć równie logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne. Tylko w przypadku wykazania, że brak jest powiązania, w świetle kryteriów wyżej wzmiankowanych, przyjętych wniosków z zebranych materiałem dowodowym, możliwe jest skuteczne podważenie oceny dowodów dokonanej przez sąd. Nie jest tu wystarczająca sama polemika naprowadzająca wnioski odmienne, lecz wymagane jest wskazanie, w czym wyraża się brak logiki lub uchybienie regułom doświadczenia życiowego w przyjęciu wniosków kwestionowanych (por. wyrok SN z dnia 27 września 2002 r., sygn. akt IV CKN 1316/00). Z przedstawionych względów nie mogły więc odnieść skutku zarzuty apelującego co do oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd pierwszej instancji, tym bardziej, że nie wskazał on na uchybienia Sądu, lecz ograniczył się jedynie do polemiki z wnioskami Sądu Rejonowego, co nie jest wystarczające do podważenia ustaleń będących podstawą rozstrzygnięcia.

W rozpatrywanej sprawie Sąd I instancji dokonał ustaleń stanu faktycznego głównie w oparciu o dowody z dokumentów w postaci umowy zlecenia z dnia 30 grudnia 2012 roku oraz opartej na niej faktury VAT nr (...) z dnia 31 grudnia 2013 roku obejmującej należności dochodzone w pozwie, a nadto korespondujące z nimi dowody osobowe, a mianowicie zeznania P. S. w charakterze strony powodowej, świadka M. Ł. oraz częściowo zeznania świadka P. G. (1) i W. G..

Zarówno dowody z dokumentów, jak i wskazane zeznania potwierdziły, iż powód w 2013 roku w oparciu o umowę zlecenia z dnia 30 grudnia 2012 roku realizował na rzecz pozwanego transporty pojazdów z terenu Niemiec. Zgodnie z § 3 umowy za każdy wykonany transport pojazdów z terenu Niemiec lub Francji przysługiwało powodowi wynagrodzenie w wysokości 1,50 zł netto/km, płatne w oparciu o fakturę opatrzoną 60-dniowym terminem płatności wystawioną na koniec roku kalendarzowego. Choć powód nie przedstawił innych dokumentów wiążących się z wykonywaniem usług transportu w postaci np. dowodów uiszczenia opłat, to dowodem przesadzającym, że powód wykonał transporty, za które domaga się wynagrodzenia była faktura VAT nr (...) z dnia 31 grudnia 2013 roku opiewająca na łączną kwotę 16.789,50 zł, która została bez zastrzeżeń przez pozwanego zaakceptowana i opatrzona własnoręcznym podpisem oraz pieczęcią firmy. Okoliczność wykonania transportów została potwierdzona również w zeznaniach powoda. W sytuacji, gdy zeznania powoda znajdowały odzwierciedlenie w dowodach z dokumentów, w tym fakturze podpisanej przez pozwanego, a pozwany nie przedstawił takich dowodów, które wersję tą mogłyby skutecznie podważyć, brak było jakichkolwiek podstaw do odmówienia im wiarygodności.

Z kolei za gołosłowne uznać należało twierdzenie pozwanego, zgodnie z którymi powód nie zrealizował przedmiotowych transportów, a pozwany podpisał fakturę, która miała obejmować wynagrodzenie za wykonanie umówionych transportów w następnym roku kalendarzowym. Pozwany składając swój podpis na fakturze obejmującej wynagrodzenie zaakceptował jej treść i zgodził się z tym, iż powodowi przysługuje wynagrodzenie za 7 transportów wraz z terminem jego płatności, który został wyznaczony na dzień 1 marca 2014 roku. Wyjaśnienia pozwanego, iż podpisał i zaakceptował fakturę za przysługujące, jeszcze niezrealizowane usługi są nieprzekonywające zarówno w świetle zebranego materiału dowodowego, jak i samych zasad doświadczenia życiowego. Podpisywanie faktur VAT wystawionych na transakcję, która jeszcze nie nastąpiła jest ponadto sprzeczne z przepisami prawa podatkowego, stanowi co najmniej wykroczenie, trudno więc uznać, że pozwany zgodził się na udział w takim procederze. Dodatkowo podkreślenia wymaga, że umowa zlecenia z dnia 30 grudnia 2012 roku została zawarta na czas określony od 1 stycznia 2013 roku do 31 grudnia 2013 roku i dotyczyła wyszukiwania przez powoda dla pozwanego ofert pojazdu gotowych do sprzedaży z terenu Niemiec i Francji oraz ich transport z tego terenu do siedziby pozwanego we wskazanym okresie. Zgodnie zaś z § 7 umowy każda jej zmiana wymagała formy pisemnej pod rygorem nieważności. Pozwany nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność, że strony porozumiały się co do zmiany warunków lub jej przedłużenia. Ponieważ zeznania pozwanego nie znajdowały żadnego odzwierciedlenia w zebranych materiałach dowodowych, Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił je jako niewiarygodne.

Wbrew zarzutom pozwanego brak było również nieprawidłowości w ocenie zeznań świadków P. G. (1) i W. G. oraz wydruków (...) z samochodu powoda. Sąd Rejonowy w głównej mierze pominął zeznania świadka W. G., gdyż poza okolicznością istnienia konfliktu między stronami, świadek ten nie znał szczegółów łączącej strony umowy. Zeznania świadka nie były wiarygodne w zakresie, w jakim zeznał, że w trakcie rozmowy telefonicznej pozwany miał w I kwartale

2014 roku prosić powoda o zrealizowanie transportów, do których się zobowiązał. Jednocześnie bowiem w zeznaniach świadek wskazał, że nie pamięta dokładnie rozmowy telefonicznej stron, której miał być świadkiem. Również zeznania świadka P. G. (1) nie mogły stać się podstawą do ustalenia, że powód nie zrealizował przedmiotowych transportów. Z zeznań świadka wynikało jedynie, że jako pomocnik często jeździł z pozwanym do Niemiec w celu zakupu opon, a w trakcie tych wyjazdów w 2013 roku uczestniczył jako kierowca P. S.. Świadek wskazał nadto, że pozwany również używał powodowi sprzęt do celów prywatnych, aby mógł on przetransportować dla siebie samochód. Świadek nie miał informacji na temat podnoszonej okoliczności, że pozwany prosił powoda o wykonanie transportów, potwierdził natomiast, że strony są obecnie w konflikcie. Co jednak istotne, zeznania te jednak nie wykluczyły, że w ramach współpracy między stronami powód wykonywał transporty na rzecz pozwanego w oparciu o łączącą ich umowę. Świadek P. G. nie uczestniczył we wszystkich transportach jakie wykonywał pozwany - zeznał, że uczestniczył w większości transportów.

Tym samym należało uznać, iż powód wykazał istnienie oraz wysokość roszczenia. Zaś twierdzenia pozwanego uznać należało za całkowicie gołosłowne, gdyż nie wykazał ich wbrew ciężącemu na niej w tym zakresie obowiązкови z art. 6 k.c.

W tej sytuacji uznać należy, że zarzuty pozwanego nie odnosiły się do żadnych konkretnych naruszeń natury procesowej, a stanowiły jedynie polemikę z prawidłowo ustalonym stanem faktycznym.

Uwzględniając powyższe za niezasadny uznać należy również pozostały zarzut obrazy prawa materialnego art. 353 § 1 w zw. z art. 750 i 735 k.c. Jak wynika bowiem ze zgromadzonego materiału dowodowego powód wykonał należycie zobowiązania wynikające z umowy zlecenia łączącej go z pozwanym, wobec czego mógł domagać się należnego z tego tytułu wynagrodzenia.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Pozwany przegrał sprawę w całości, w związku z czym powinni zwrócić stronie przeciwnej poniesione przez nią koszty postępowania apelacyjnego. Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Wynagrodzenie pełnomocnika powoda zostało ustalone na podstawie § 2 ust. 1 i 2 i § 13 ust.1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461 j. t.).